

стр. 108). Той ни посрѣщна съ възклицания отъ радостъ и не знаеше, какъ да изкаже благодарността си за това тъй внезапно посѣщение отъ българскитѣ делегати. У него случайно намѣрихме и Жинзифова, сѣщо родомъ българинъ изъ Битолско, свършившъ историко-филологическия факултетъ въ Москва и сега прѣподавателъ на гръцки езикъ въ тъй наречения „Лазаревски институтъ восточныхъ языковъ“, чающъ деня за освобождението на отечеството. За зла честь той нѣмаша щастието да го дочака. Както узнахъ отпослѣ, той се поминалъ прѣзъ февруария 1877 г. При тѣхъ бѣше и д-ръ Визанковъ, сѣщо българинъ изъ Македония. Приказки живи, бързи, непрѣкъснати, несвързани, се завързаха изведнажъ между насъ по всички въпроси отнасещи се до настоящето и до бъдещето на България. Всички изказвахме съ неприкрита радостъ единъ къмъ други убѣждението си, че, стане що стане, ударилъ е вече часътъ за по-честити сѣдбини на отечеството. Слѣдъ малко ние се раздѣлихме, за да се срѣщнемъ по-послѣ отново.

ХІІІ.

У Каткова.

По онова врѣме въ Москва живѣеше единъ много извѣстенъ, единъ знаменитъ руски публицистъ. Той бѣше покойниятъ сега Катковъ, главенъ редакторъ на авторитетния по онова врѣме руски вѣстникъ „Московскія Вѣдомости“, който отъ начало още бѣ държалъ и държеше и тогава настойчиво страната на българитѣ. Ние счетохме за длъжностъ да идемъ да посѣтимъ този публицистъ, толкозъ по-много, че за това бѣха ни съвѣтвали и нѣкои приятели още отъ Петербургъ, и надвечеръ, часа кждѣ 6 ние бѣхме при него. Un homme